

bune efecte din tipologia general admisă a cămătarului lipsit de scrupule. Nicolae Petre, Robert Linz și Mirela Comnoiu interpretează cite două roluri, diferențiate adecvat prin mijloace de caracterizare și nu prin atribute exterioare. Mai participă la acest carnaval un ofițer agresiv și cam pleșcar (Radu Amzulescu), sluga săracă a unui om bogat — personaj al commediei dell' arte — (Florentin Dușe) și o văduvă nurlie (Camelia Maxim).

Magdalena BOIANGIU

DEȘTEPTAREA PRIMĂVERII

de Frank Wedekind

Tulburătoare incursiune în lumea de frământări adinci, de fragilitate și forță descătușată, de candoare și „gînduri vinovate“, de incertitudini și revelații, a adolescenței, piesa *Deșteptarea primăverii* de Frank Wedekind este din nou prezentă (după spectacolul din stagiunea trecută) pe afișul studioului de teatru I.A.T.C. Alegerea este justificată, textul oferind tinerilor actori posibilitatea de a studia partituri de o deosebită complexitate, cu treceri bruște de la o stare sufletească la alta, de a figura mereu alte fațete ale unor personalități în plină, dureroasă zbatere pentru autodefinire.

Simplificînd, într-o măsură, arborescența de teme, idei, motive dramatice din această „tragedie a copiilor“, spectacolul regizat de Gina Ionescu (scenografia, Puiu Antemir) pune în lumină mai ales „deșteptarea primăverii“ în simțurile și cugetele adolescenților eroi ai piesei. Se stăruie — nu neîntemeiat dar oarecum unilateral — asupra tulburărilor resimțite de aceștia, peste întregul spectacol plutește (sau, mai curînd, apasă) o negură de înrobitor-izbăvitoare senzualitate. În mai mică măsură este cercetat conflictul sfîșietor, cu repercusiuni tragice, între nevoia fundamentală de adevăr, de trăire sinceră, și presiunea mutilantă a conveniențelor.

Bine gîndită ca o evoluție de grup, în care fiecare personaj se definește prin raportarea și totodată prin delimitarea de celălalt, interpretarea, dacă nu prezintă personalități artistice pe deplin conturate, oferă, în schimb, argumente valabile, „semne“ ce trebuie luate în seamă. Margareta Avram și Radu Amzulescu intu-

iesc cu sensibilitate, cu simpatie zbaterea înspăimîntat-triumfătoare a eroilor pentru a păși într-altă vîrstă. Din linii subțiri, dar sigure, Cristian Sofron și Helmut Jacobi trasează, fiecare, o altă imagine a aceleiași tensionate, tulburătoare așteptări. Sugestivă, interesantă este diferențierea fină operată de Simona Măicănescu între neajutorarea adolescenței care-și caută adevărul și, în celălalt rol interpretat, neajutorarea mamei incapabile să pășească în „aventura“ dezvoltării adevărului. Prospețime și căldură se remarcă în jocul Cameliei Maxim; contururi exacte dau rolurilor, dar cu tentația unor îngroșări, Mirela Comnoiu și Florentin Dușe. Evoluții expresive, bine încadrate în ansamblu, semnează și Adriana Stănculescu, Robert Linz, Nicolae Petre, Cristian Rotaru.

Cristina DUMITRESCU

RÎS ȘI PLÎNS

de Ivan Radoev

Prezența actorului Petre Gheorghiu conferă acestui spectacol-examen nota aparte care-l scoate din sfera obișnuitului. Piesa autorului bulgar aleasă de clasa condusă de Octavian Cotescu și de Costin Marinescu pornește foarte bine. Se creează o situație teatrală promițătoare pe linia descoperirii acelor adevăruri pe care toată lumea le știe, dar nimeni nu vrea să le rostască. Din motive care lor li se par întemeiate, doi tineri răpesc un profesor universitar și, așa cum au auzit că se procedează prin alte părți, cer o răscurpărare. Va plăti cineva pentru libertatea profesorului sau, altfel formulat, are vreo valoare reală acest personaj care se crede o personalitate? Din păcate, autorul se încurcă în propriile premise; ceea ce promitea să devină o dezbatere rămîne o înșiruire de scene cu haz, dar fără semnificație.

Cu acea extraordinară naturalețe pe care o posedă doar marele talent, Petre Gheorghiu „conduce parada“: asimilează iute insolitul situației în care se găsește personajul și, cu resemnată înțelepciune, cu blîndă încăpăținare ne face să înțelegem că impoștura nu se referă doar la situația socială a individului, ci și la sentimente, la puterea lui de a privi adevărul în față.

Simona Măicănescu și Cristian Sofron sînt răpitorii. Asta și reprezintă pe scenă:

doi tineri buni care „fac pe răii“, fără convingere, plictisiți de aventura pe care nu știu cum s-o termine, cedând foarte repede farmecului pe care-l iradiază victima lor. N-au avut nevoie, pentru aceste roluri, decât de dezinvoltură scenică și de precizie în sublinierea trecerilor pe care subiectul — și nu logica interioară a personajelor, pe care însuși autorul a trădat-o — le-o impune. O apariție pitorească — o mamă convinsă că singurul leac im-

potrivă necazurilor este întoarcerea la natură — (Camelia Maxim) și două personaje care comentează ceea ce și așa era foarte clar (Carmen Tănase și Carmen Ionescu) completează distribuția. Ceea ce nu înseamnă că interpretele n-au depus toate eforturile pentru a rezolva în chip profesionist ariile de coloratură ale spectacolului.

M. B.

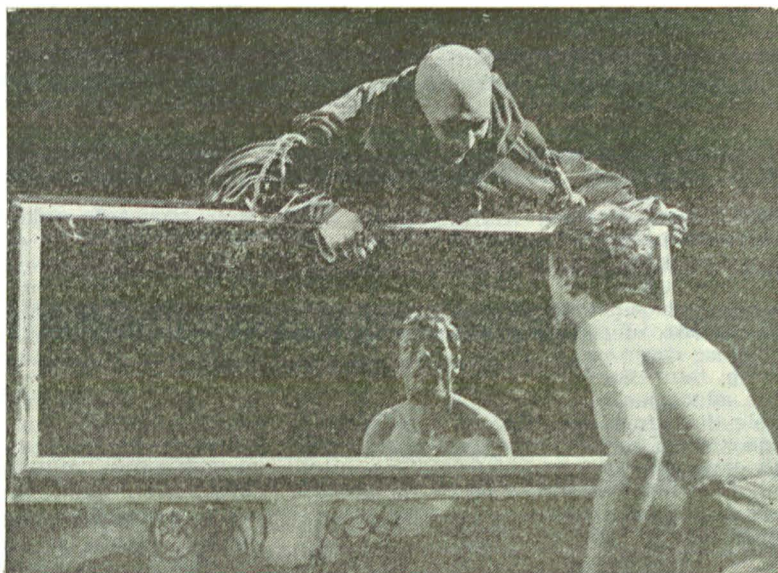
■ Examenе de regie

MAGIE ROȘIE

de Michel de Ghelderode

Alegerea acestui text de către studentul Alexandru Dărie readuce în circuitul prezentului un autor însemnat, uitat parcă din vremea în care maestrul clasei de regie, Dinu Cernescu, îi demonstra atât de spectaculos teatralitatea. Regizorul și-a alcătuit o variantă de spectacol care redistribuie desfășurarea intrigii, modifică sarcinile personajelor fără a trăda însă tema piesei: tragedia este determinată de impulsurile distructive ale oamenilor și nu de înlănțuirea nefericită a întâmplărilor.

Hieronimus iubește banii. Dar patima pentru avere tulbură legăturile firești dintre oameni și lucruri: „am o casă cu acoperiș țuguiat, împreună cu o grădină, fântâna, iarba, copacii, păsările care trăiesc în copaci și aerul și vântul care bate în jurul și înăuntrul zisei proprietăți. Mai este și cîinele de pază, ce costă puțin ca întreținere, de vreme ce se hrănește rozîndu-și lanțul. Mai am o nevastă cu îmbrăcăminte cu tot... sînt și proprietarul sufletului meu, uitasem să-l trec în inventar“. Această nevastă-fecioară, cu o îmbrăcăminte foarte modestă de altfel, e arsă de patimă — „mă revărs de dragoste și de ură și amîndouă îmi sînt dulci“. Straniul cavalер Armador, stăpînitor al bogăției, al erosului și al nemuririi, îi dă bărbatului speranța banilor, și femeii, pe cea a dragostei. Dar cercul nu se închide, pentru că banii sînt falși, dragostea — puțină, și nemurirea — trucată. Rîsul

In „Magie roșie“, importantă este puterea tinărului regizor de a oferi o cheie de interpretare...